

Sevgili Tini

Uzun zaman oldu aslında seninle tanışalı... Ama sana bu mektubu yazmak için biraz beklemem gerekiyordu. Sanırım kendimle de yüzleşmem, Yüzleşme ne demek biliyor musun? Benimki de soru... Kitaplar boyunca seni tembelliğinle yüzleştirmeye çalışmalarını ben okumadım sanki...

Tini, Oblomov'u duydun mu hiç? Yazarın biliyor elbette. İçten içe, senin de çocukların Oblomov'u olmanı istemiş midir? Bence fazlasıyla hak ediyorsun: Nasıl Oblomovluk diye bir kavram varsa, çocukların dünyasında da Tinilik, Tinileşmek diye bir kavram neden oluşmamış sanki? Bazen kitap kahramanlarının kaderleri, bir şiirde de dendiği gibi "başkalarının ıstakalarının insafına bağlı..." Üzülme... Bu senin hakikatini değiştirmez: sen çocuk edebiyatımızın en haklı tembelisin.

"Yaşasın Kar Yağıyor"da dışarı çıkamayacak kadar tembel, bir o kadar da dağınık bir çocuksun. Ama bazen, seninkinin tembellikten çok üşengeçlik olduğunu düşünüyorum Tini. Ve bu noktada haksızlığa uğradığını... Kardan fare yapmanın ne kadar zevkli olduğunu bilsen de, bazen hayal etmek gerçekleştirmekten daha bile güzeldir, değil mi? "Resim Dersi" öykünde de gösteriyorsun bunu zaten bize. Lakin senin gibi özel bir çocuğun halinden kaç öğretmen anlar da o çizdiğin çembere hak ettiğin notu verir; işte orası düşündürüyor beni. Beklentileri karşılayamayan her çocuğun yardıma muhtaç olduğunu sanan yetişkinleri kendine getirir mi acaba senin "Zaten düşlemlerimin hepsi de bu kağıda sığmazdı ki..." sözün, bilmem ki...

Yazarın seni oluşturduğunda, çocuklar bilgisayara, akıllı telefonlara mahkum değildi: sokaklar çocuklarındı... Bu nedenle sen aslında yazıldığında bir aykırı karakterdin belki. Kim sokağa çıkmak istemez ki... Üşengeçliğinin yanı sıra, azıcık da sosyal fobik miydin o zamanlar Tini? Şimdi seni yeniden ele alsak, bu çağda sen, pek çok çocuğun ruhusun belki... Dışarı çıkmak için canı giden ama çeşitli sebeplerle kendi önüne engelleri kendisi koyan... Öyle bir Tini'sin ki, yıllar içinde kendine yeni anlamlar atfedilmesini sağlamışsın. Yazarına ne kadar teşekkür etsen az... Bir de çizerine tabii... Sadece iki iri nokta olan gözlerinde bıkkınlığı, sıklıklığı, güzellikleri zihninin içinde yaşatan çocuk ruhunu verebilen çizerinin, muhteşem bir iş çıkardığı için çocuk bayramlarında elini öpsen yeri... Evet, elini öpmek dedim; çünkü sen iyi aile çocuğusun Tini. Saygısız da değilsin hani... Süyüklerin sözüne de değer veriyorsun; onları dinliyorsun, eh her dinlediğini gerçekleştirmeye hevesin yetmemesi senin suçun değil ki... Bazı fareler ve insanlar da böyledir, değil mi?

"Peynirli Börek" öykünde, Topu Amca'ya börek götürmek için öyle nazlıyorsun ki... Ama bakıyorum da, uçağa binmek yahut motosiklet kullanmak gibi seçeneklerin olsa, peynirli böreği soğutmadan götüreceksin Topu Amca'ya. Tini, doğrusu burada taşıtları çocuklara "çaktırmadan" öğreten yazarın, aslında bir ders veriyor okul öncesi kitaplar üretenlere. Çocuklara bilgi vermek isteseniz bile bunu metne nasıl yedirirsiniz dersini veriyor, yaratıcı yazarlık derslerinde bilmem ki bunlar öğretilir mi? Üstelik öykünün sonunda, Topu Bey'in sizin evin bodrum katında oturduğunu öğrenince, sana hayranlığım bir kez daha arttı. Bunu bile bile oraya uçakla, trenle gitmenin hayalini ancak Tinilikte usta biri kurabilir dedim.

Topi Bey seni kandırıyor mu Tini? Sana baharın geldiğini kulağına fısıldayacağını söylüyor "İlkbaharın Sesi" öyküsünde... Buyurunuz, burada da mevsimleri anlatıyorum ey okur., ey çocuk, ey öğretmen, ey kütüphaneci" diye bağırıyor yazarın. Bundan mı, kitabın ilk basımı 1999'da, ikincisinin ise on bir yıl sonra yapılması? "Aştan söz edildiğini duymamış olsalar hiç sevmeyecek insanlar vardır" sözü kimindi sahi? Bana o insanlarla, bu insanlar aynı kişilermiş gibi geliyor da...

“Piknik Yapıyoruz” kitabına gelelim. Şini seni zorla pikniğe götürüyor. Niyeti güzel, belli, Senin insan içine, ah affedersin, fare içine karışmanı istiyor. Sosyalleşmeni istiyor. Ama sen pikniğe gidince, biraz dinlenmek istiyorsun haliyle. Doğrusu ben de bunu isterdim. Şöyle bir ağacın altında, kuş sesleri arasında uyumak gibisi var mı? İlginçtir, Şini diyor ki: madem bizimle oynamayacaksın, o zaman sofrayı kur. Oh ne ala! Seni hiç sevmedim Şini. Oyun oynamak veya oynamamak bir seçimdir. Ama sizinle aynı şeyi seçmedi diye ona bir görev verme hakkını kendinde nasıl buluyorsun? Onu pikniğe, senin dediklerini yapsın diye mi götürüyorsun? Yazarın burada senden taraf olduğunu hissettiriyor bize sanki. Öyle ya, sofrayı kursan ve uykuya dalsan, bütün yiyecekleri kuşlara kaptıracaktınız.

“Kütüphane Yolunda” öyküsünde Şini yine öğreten fare rolünde. Kütüphaneden aldığın bir kitabı kaybettin ve yenisini aldınız. Aaa, meğer kitabı çocuklar bulup da kütüphaneye iade etmemişler mi? Ne olacak şimdi, yeni aldığın kitap senin oldu. Yazarın burada, hem kütüphanenin nasıl işlediğini, hem de kuralları öğretiyor okurlarına yine öyküye yedirerek. Öykünün sonunda , kitap sana kalınca seviniyorsun. Kaybetmeseydim bu kadar güzel kitabım olmayacaktı diyorsun. Ve Şini hemen bilmiş bilmiş karşı çıkıyor: “Ah Tini Ahh. Ne demek istediğimi hiçbir zaman anlamayacaksın sanırım.”

Doğrusu Tini, bu öyküyü sesli okudum, yanımda bir arkadaşım vardı. Şini’nin bu son sözünü okuyunca, “Belki de sen anlamıyorsundur Şini” dedim hırsla. Hayatta bu her şeyi bilen ve her şeyin en doğrusunu yapan Şiniler çok Tini. Ama bu dünyada Tiniler de var; Tinilerin de kendileri gibi yaşamaya hakları var.

Sen benim en havalı kahramanımsın Tini. Çok yaşa, çok okun, çok sevil istiyorum. O yarı kapalı gözlerinden, o hayaller üreten zihninden, o üşengeç göbeğinden öpüyorum.

NURGÜL ATEŞ

Aydınlık Gazetesi Kitap eki
2016- 25 Mart